

Jan Verheyen
Filmregisseur

To remake or not to remake

Waarom Vlaamse films geremaket worden voor Nederland en omgekeerd

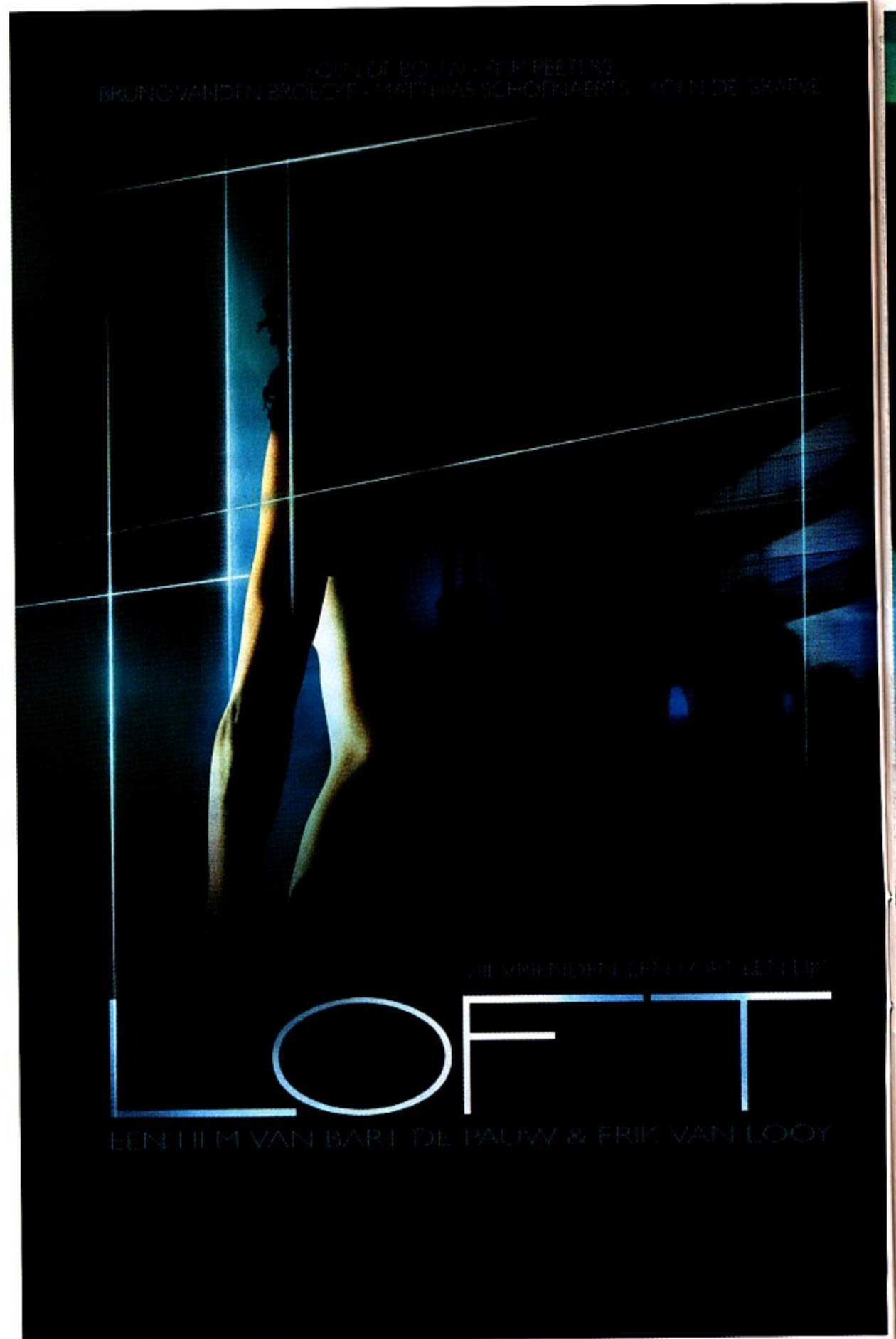
In april 2013 komt in de Amerikaanse bioscopen *The Loft* uit, de remake van de Vlaamse filmhit *Loft*, die twee jaar geleden een Nederlandse versie kreeg, ook getiteld *Loft*, van de hand van Antoinette Beumer. De Amerikaanse remake werd geregisseerd door de maker van het origineel, Erik Van Looy. En die scoort daarmee een primeur: voor het eerst wordt van een Vlaamse film een Amerikaanse remake gemaakt. In Nederland gebeurde dat al decennia geleden, toen George Sluizer naar Hollywood trok om van zijn psychologische thriller *Spoorloos* het ietwat gecasteerde *The vanishing* te maken.

Remakes zijn ondertussen gemeengoed geworden. Alleen een harde kern wereldvreemde fundamentalistische estheten windt zich daar in obscure publicaties af en toe nog eens ouderwets over op. Voor sommige mensen is zeuren immers de benzine die hun reutelend motortje aan de gang houdt.

Martin Scorsese deed het (*The departed* is een remake van de Hong Kongactiethriller *Infernal Affairs*), David Fincher deed het (*The girl with the dragon tattoo* is een remake van de eerste Zweedse Millennium-film), Steven Spielberg (*War of the worlds*), Peter Jackson (*King Kong*), Tim Burton (*The planet of the apes*), ja zelfs hardcore cinefiele Franse regisseurs – en de Fransen hebben qua filmesthetiek het fundamentalisme ‘uitgevonden’ – doen het; Jacques Audiard bewerkte *Fingers* (James Toback, 1978) tot *De battre mon coeur s'est arrêté*. Ik kan zo nog wel even doorgaan, maar ik neem aan dat deze lijst volstaat en dat ik dankzij dit artistiek onverdacht gezelschap het hele geëmmer over waarom remakes moeten kunnen rustig kan overslaan. Dat scheelt alweer een uitleggerige proloog.

Wat evenwel nog steeds door sommigen als ietwat vreemd wordt ervaren – mijn dierbare collega Erik De Bruyn sprak zelfs over “het verloren gaan van cultureel erfgoed” of iets van die strekking – is het remaken van Nederlandse films voor de Vlaamse markt. En met *Loft* dus ook voor het eerst omgekeerd. Want wij spreken toch dezelfde taal? Het argument van de eventuele ontoegankelijkheid, het moeten nemen van schier onoverbrugbare culturele hindernissen, valt toch weg? Neen, dus.

Even niet flauw doen: Nederlanders lusten geen Vlaamse films, nu niet en vroeger ook al niet. De enige uitzonderingen zijn de Urbanus-films *Hector* en *Koko Flanel* en de kinderfilms van Studio 100. Dat succes is verklaarbaar: Urbanus was begin jaren 90 een even grote ster in Nederland als in Vlaanderen en

Links de affiche van de Vlaamse film *Loft* (door Erik Van Looy) en rechts die van de Nederlandse